

in width, 5-39 cms in length and 0.06-0.15 millimeters in thickness. Their colours varied from light to dark wax (yellow), their smell had the characteristic of honey, their taste sharp. All the examined kinds were of the 1926 crop.

The ash of tobacco consists of:

Silica SiO_2	1.040-16.11%	Sodium oxide Na_2O	5.48-12.13%
Carbon dioxide CO_2	8.52-26.08%	Chalk CaO	22.57-31.08%
Phosphor pentoxide P_2O_5	1.24 - 4.78%	Magnesia MgO	1.85 - 9.67%
Sulphuric Acid SO_3	3.62- 5.95%	Aluminium oxide Al_2O_3	0.15 - 2.01%
Chlorine Cl	1.15 - 8.88%	Iron oxide Fe_2O_3	0.28 - 1.27%
Potassium oxide K_2O	11.62-22.15%	Lithium	Traces
		Iodine, Caesium and Rubidium	None.

The commercial factors of the tobacco quality are: a) The entire and without extinction combustion of the cigarette (and without addition of saltpetre), b) the taste when it is smoked, c) the colour of the leaves, d) the elasticity of the sheet, the quantity of nerves and the size of the stalk, that must not be wooden, e) the production of tobacco in cigarettes, depended from its density. These conditions can be precisely determined by the experts. But as for hygienic reasons is considered that the quantity of nicotine has influence on the smokers' health. I mention only the maximum and the minimum of it on each circumference. At all events for the tobacco merchants the good quality of tobacco is not depended from the quantity of nicotine.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΠΡΟΣΕΔΡΟΥ ΜΕΛΟΥΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ. — Ἀρχιϋρέων Ἡρακλείας ἀσύστατα προνόμια, ὑπὸ κ. Μ. Ω. Γεδεών.

Ἀπὸ αἰώνων ἐπεκράτησεν ἐν τῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἐκκλησίᾳ ἡ συνήθεια ἵνα χειροτονῇ ὁ μητροπολίτης τῆς Θρακικῆς Ἡρακλείας τὸν πατριάρχην τῆς ὑπερκλειμένης τῶν πόλεων, εἴπερ ἦν πρεσβύτερος· εἰ δὲ μετετίθετο ἀπὸ μητροπόλεως ἑτέρας εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον, ἵνα διδῆ εἰς αὐτόν, ἰστάμενον ἐπὶ τοῦ θρόνου, κατὰ τὴν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ τελετὴν τῆς ἐνθρονίσεως, τὴν ποιμαντικὴν ράβδον, ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρα τοῦ πατριάρχου, ἀσπαζομένου, τὴν χεῖρα τοῦ Ἡρακλείας, εἰς ἀνάμνησιν τῆς δῆθεν ὑποταγῆς τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Βυζαντίου εἰς τὸν μητροπολίτην τῆς Ἡρακλείας. Τὸ κανονικῶς καὶ ἱστορικῶς ἀδικαιολόγητον ἔθος τοῦτο δυστυχῶς ἐτελεῖτο πολλὰκις ἐπὶ τῷ αὐτῷ προσώπῳ, ἐπαναλαμβανόμενον, εἴπερ ἐκαλεῖτο τὸ δεύτερον, τὸ τρίτον, τὸ τέταρτον, τὸ πέμπτον ἐπὶ τὴν τῆς Ἐκκλησίας, — ἀκριβέστερον ἐπὶ τὴν τῶν Ἐκκλησιῶν — προεδρείαν. Τοῦ ἔθους τούτου τοῦ ἀσυστάτου καταμεμφόμενος

ὁ πατριάρχης Ἰωακείμ Β' ὁ ἀπὸ Κυζίκου, τῆς ἐπανειλημμένης δὴλά γε δὴ ἐπιδόσεως τῆς ράβδου, κατὰ τὴν τὸ δεύτερον ἐκλογὴν αὐτοῦ κατήργησε, διατάξας τὸν μέγαν ἐκκλησιάρχην ἵνα δώσῃ αὐτὸς αὐτῷ τὴν ράβδον ἐν τῷ νάρθηκι τοῦ ναοῦ, καθὼς ἐγένετο καὶ γίνεται κατὰ τὰς συνειθισμένας εἰσόδους τῶν πατριαρχῶν ἐν τῷ ναῷ, πρὸ τῆς ἐνάρξεως ἐσπερινῶν τε καὶ λειτουργιῶν. Αὐτὸς ἐγὼ ἤκουσα τοῦ πολυπείρου γέροντος ἐκείνου εἰπόντος ὅτι, ἐὰν ἡ ἐπίδοσις τῆς ράβδου γίνηται εἰς ἀντίτυπον τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείας χειροθεσίας τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινοπόλεως, ἐγένετο ἄπαξ ἐπ' ἐμοί· σήμερον δέ, κατὰ τὴν τὸ δεύτερον ἐνθρόνισίν μου (1 δεκεμβρίου 1873) δηλοῖ ἡ ἐπίδοσις εἶδος ἀναχειροτονίας ὕπερ ἀδύνατον.

Τὰ παραμύθια, ἐφ' ὧν ἐδράζεται ἢ προέρχεται τὸ τῶν μητροπολιτῶν Ἡρακλείας ἀσύστατον τοῦτο προνόμιον, καὶ τι ἕτερον ἐξ αὐτοῦ τερατοτοκηθέν, ἀναφέρονται εἰς τὴν διαστροφὴν ἐνὸς ἱστορικοῦ γεγονότος τῆς ὑπὸ τοῦ ρωμαίου αὐτοκράτορος Σεπτιμίου Σευήρου καταστροφῆς τοῦ Βυζαντίου, γενομένης ἔτει πέμπτῳ τῆς αὐταρχίας αὐτοῦ, 197, συνυπολογιζομένου καὶ τοῦ 193, ἢ 198. Τότε τὸ Βυζάντιον, ἐν ᾧ κατέμενον οἱ στρατηγοὶ τοῦ πρὸς Σευήρον ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς ἀνταγωνιζομένου Πεσκενίου Νίγρου, κατὰ τὸν Ἡρωδιανόν¹ «ἐάλω λιμῶ. Πᾶσά τε ἡ πόλις κατεστράφη· καὶ θεάτρων τε καὶ λουτρῶν, παντός τε κόσμου καὶ τιμῆς ἀφαιρεθὲν τὸ Βυζάντιον, κώμη δουλεύειν περινηθίσι δῶρον ἐδόθη, ὡσπερ καὶ Ἀντιόχεια λαοδικεῦσιν». Ἦν δὲ Πέρινθος, ἡ κατόπιν Ἡράκλεια, ἡ τῶν κάτω χρόνων Ἀρακλεία. Οἱ μυθολόγοι τῶν παλαιῶν χρόνων, ἀναγινώσκοντες ἐν ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι τὴν πολιτικῶς ὑποταγὴν τῆς τοῦ Βυζαντίου κώμης, πρῶην πόλεως, εἰς τὴν Ἡράκλειαν, ἐδημιούργησαν καὶ συμπέρασμα ἀμμοθήμεθλον, ὅτι καὶ ὁ τότε ἐπίσκοπος τοῦ Βυζαντίου—βεβαίως ἀνύπαρκτος—ἐγένετο ὑποτελής τῷ τῆς Ἡρακλείας ἐπισκόπῳ, ὃν ἐπίσης ἀνύπαρκτον τῷ τότε χρόνῳ φρονῶ, ἔως οὗ ἀποδειχθῆ τὸ τέως ἀσύστατον τῆς ὑπάρξεως ἐπισκόπων ἐν Βυζαντίῳ πρὸ τοῦ 211 - 217, καί, κατ' ἐμέ, καὶ ἐν Ἡρακλείᾳ.

Οἱ τὴν «Κωνσταντινούπολιν» τοῦ ἀειμνήστου Σκαρλάτου Δ. Βυζαντίου ἀναγινώσκοντες² εὐρίσκουσι προχείρως ὅτι, ἐπτὰ μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως ἔτη, δηλαδὴ δὴ τῷ 204 ἢ 205, τὸ Βυζάντιον αὐτὸς ὁ Σευήρος ἀνφοκοδόμησεν, ἀνεγείρας τὰ δημόσια κτίρια καὶ ἕτερα προσθεὶς εἰς αὐτά. Ἄλλ' ἔδωκεν εἰς τὴν νέαν πόλιν τὴν τιμὴν ἵνα μετονομασθῆ Ἀντωνίνα, ἢ Ἀντωνινία, ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀντωνίου Καρακάλα, συμπληρώσαντος πάντα τὰ ἔργα, ὅσα εἰς τὸ Βυζάντιον ὁ πατὴρ αὐτοῦ Σευήρος ἤρξατο ἵνα οἰκοδομηῇ. Λοιπὸν ἐστὶ ἵνα συμπεράνωμεν ἐκ τούτων ὅτι, ἀφοῦ ἔδωκεν εἰς τὸ πτωχὸν καί, ἐπὶ ἐπταετίαν, ταπεινόν, ἄστν δίκαια πόλεως, ἐχορήγησε δὲ καὶ τὴν τιμὴν τῆς ὀνομασίας ἀπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, γερόμενον ἄρτι τὸ

¹ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ, τῆς μετὰ Μάρκον βασιλείας βιβλ. Γ', α', 10 - 17, καὶ στ', 18 - 19,

² τόμου Α' σ. 51.

Βυζάντιον ἐπιφανὲς καὶ διάσημον, ἦν ἀδύνατον καὶ ἀθέμιτον ἵνα ὑπόκηται, τόσον ἐπίσημος πόλις, εἰς τὴν Ἡρακλειαν, καὶ ἀθέμιτον ἵνα διατελῇ ὁ κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους (ἀνύπαρκτος) ἐπίσκοπος τοῦ Βυζαντίου εἰς τὸν ὡσαύτως ἀνύπαρκτον, κατ' ἐμέ, τῆς Ἡρακλείας ἐπίσκοπον.

Εὐτυχῶς, ἑκατὸν εἴκοσι ἐτη μετὰ ταῦτα, τὰ πολλῶν κατόπι χαλκευθέντα μυθολογήματα ἦσαν ἀγνώστα. Αἱ δύο πρῶται σεπταὶ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι τέλεον ἀγνοοῦσι τὸ ἐκ τῆς ἀμαθίας καὶ κενοδοξίας ὕστερον γεννηθὲν παραμύθιον τῆς ὑποταγῆς τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Βυζαντίου εἰς τὸν μητροπολίτην Ἡρακλείας καὶ τὸ δικαίωμα τούτου ἵνα χειροτονῇ ἐκείνον.

Εἰς τὴν πρώτην Οἰκουμενικὴν ἐν Νικαίᾳ Σύνοδον οἱ ἅγιοι πατέρες οἱ ταύτην ἀποτελοῦντες ἐπεκύρωσαν τὰ κατὰ συνήθειαν δικαίωματα τοῦ ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας, ὅπως ἔχη «τὴν ἐξουσίαν πάντων τῶν ἐπισκόπων τῶν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Λιβύῃ καὶ Πενταπόλει — ἐπειδὴ καὶ τῷ ἐν Ρώμῃ ἐπισκόπῳ τοῦτο σύνηθες ἐστίν». Εὗρεν ἡ ἁγία Σύνοδος δὴλα δὴ τοιαύτην τινὰ συνήθειαν ἐν Ρώμῃ καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ: ἵνα ἔχωσιν οἱ ἐπίσκοποι τῶν δύο τούτων πόλεων τὴν ἐξουσίαν, ἐπὶ πάντων τῶν ἐν τῇ Δύσει ἐπισκόπων ἐκεῖνος, οὗτος δ' ἐπὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Λιβύῃ καὶ Πενταπόλει εἶχον ἄρα δικαίωμα ἵνα χειροτονῶσι τοὺς ὑπὸ τὴν προεδρείαν αὐτῶν ἐπισκόπους. Τὸ δικαίωμα τοῦτο τὸ κατὰ συνήθειαν ἀνεγνώρισε κυρώσασα διὰ τοῦ 6 κανόνος αὐτῆς ἡ Α' ἁγία Σύνοδος, δηλώσασα «ὁμοίως καὶ κατὰ τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ ἐν ἄλλαις ἐπαρχίαις, τὰ πρεσβεῖα σώζεσθαι ταῖς Ἐκκλησίαις». Ἀλλ' εἰς τὸν 7 κανόνα διέταξεν: «ἐπειδὴ συνήθεια κεκράτηκε καὶ παράδοσις ἀρχαία, ὥστε τὸν ἐν Αἰλίᾳ ἐπίσκοπον τιμᾶσθαι, ἐχέτω τὴν ἀκολουθίαν τῆς τιμῆς, τῇ μητροπόλει μέντοι σωζομένου τοῦ οἰκείου ἀξιώματος». Ἐταξε δὴλα δὴ καὶ τὸν Ἱεροσολύμων (Αἰλίᾳ) μετὰ τὸν Ἀντιόχειας, ἰσότημον τοῖς τρισὶν ἑτέροις: ἀλλ' ἐπειδὴ μητρόπολις τῆς μεγάλης ἐκείνης ἐπαρχιακῆς διοικήσεως ἦν ἡ Καισάρεια τῆς Παλαιστίνης, ἐτιμήθη δὲ δικαίως ὁ τῶν Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος, ἐξησφαλισθῆ τῇ τῆς Καισαρείας Ἐκκλησίᾳ «τὸ οἰκεῖον ἀξίωμα» ἵνα χειροτονῇ τὸν τῆς Ἀγίας Πόλεως πατριάρχην ὁ μητροπολίτης Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης. Περὶ τοῦ τῆς Κωνσταντινοπόλεως ἐπισκόπου οὔτε δυνατὸν ἦν, οὔτε εὐλογον ἵνα γράψῃ διάταξιν ἡ Σύνοδος, διότι μόλις, ἴσως, ἤρξατο ἡ οἰκοδομὴ κτισμάτων ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, τῇ νέᾳ δηλ. πρωτευούσῃ.

Ἀλλά, πενήντα καὶ ἐν ἑτῇ — καθ' ἃ πάντες ὑπολογίζουσι — μετὰ τὰ ἐπίσημα τῆς πόλεως ἐγκαίνια, συνήλθον ἐν αὐτῇ οἱ πατέρες τῆς Β' ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, οὗτοι δὲ σαφῶς διατάσσουσι, διὰ τοῦ 3 κανόνος αὐτῆς, ὅπως ὁ τῆς πρωτευούσης ταύτης τοῦ κράτους ἐπίσκοπος ἔχη τὴν αὐτὴν πατριαρχικὴν τιμὴν, ταχθῆ δὲ δεύτερος, μετὰ τὸν πάπαν Ρώμης, «διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν (τὴν Κωνσταντινοπόλιν) Νέαν Ρώμην». Εἰς τὴν διάταξιν ταύτην προσέχω πολύ. Βεβαίως εἶχεν ἐπίσκοπον ἡ κατὰ

Θράκην Ἡράκλεια τότε· ἀλλ' αὐτὸς οὐδὲν εἶπε περὶ δικαιώματος, ἢ μᾶλλον «οἰκείου ἀξιώματος», ἀγνοῶν βεβαίως τὸ τοιοῦτον ἐπὶ τῆς κωνσταντινοπολιτικῆς Ἐκκλησίας «οἰκεῖον ἀξίωμα». Τοῦτο δ' ἠγνοοῦν καὶ οἱ ἑκατὸν πενήκοντα τῆς Συνόδου ταύτης πατέρες, οἱ γινώσκοντες τὸν 7 κανόνα τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου· διότι, καθὼς ἐκείνοι διέταξαν ἵνα χειροτονῆ τὸν Ἱεροσολύμων ὁ Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης, οὕτω καὶ αὐτοὶ καθῆκον εἶχον ἵνα προσαρτήσωσιν εἰς τὸν 3 κανόνα τῆς Β' Συνόδου τὴν διάταξιν «τῆ μητροπόλει σωζομένου τοῦ οἰκείου ἀξιώματος» — τοῦ μητροπολίτου τῆς Ἡρακλείας χειροθετοῦντος τὸν ἀρχιεπίσκοπον Νέας Ρώμης. Ἄλλ' οὐδὲν διέταξαν τοιοῦτο, διότι ἠγνοοῦν καὶ οἱ 150 ὑποταγὴν τοῦ ἐπισκόπου Βυζαντίου εἰς τὸν τῆς Ἡρακλείας ἐπίσκοπον.

Ἄνασκοποῦντες ἑκατὸν ἢ ἑκατὸν εἴκοσιν ἔτη ἀπὸ τῶν ἐγκαινίων τῆς Κωνσταντινοπόλεως, εὐρίσκομεν ὅτι τὸν κατόπι τοῦ Μητροφάνους Ἀλέξανδρον ἐχειροτόνησαν, κατὰ τινα παράδοσιν, οἱ πατέρες (τινὲς τούτων βεβαίως) τῆς Α' Συνόδου. Παῦλος ὁ ὁμολογητῆς ἐχειροτονήθη ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων, ἀποστεργόντων τὴν ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν Εὐσεβίου τοῦ Νικομηδείας καὶ Θεοδώρου τοῦ Ἡρακλείας χειροθεσίαν. Τὸν κακὸδοξον Μακεδόνιον ἐχειροθέτησαν οἱ ὁμόφρονες αὐτῷ Θεόδωρος Ἡρακλείας, Θεόγνις ὁ Νικαίας καὶ Μάρις ὁ Χαλκηδόνος. Δημόφιλον τὸν ἀρειανὸν ἐχειροθέτησεν ὁ αὐτὸς Θεόδωρος, ἐνῶ συγχρόνως τὸν ὀρθόδοξον Εὐάγριον ἐχειροθέτησεν ὁ Ἀντιοχείας Εὐστάθιος. Τὸν Ναζιανζοῦ Γρηγόριον ἐνεθρόνισεν ὁ Ἀντιοχείας Μελέτιος. Συγχρόνως σχεδὸν Μάξιμον τὸν Κυνικὸν ἐχειροθέτου ἐπίσκοποι τινες τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου τῆς Ἀλεξανδρείας, ἀποσταλέντες ὑπὸ Τιμοθέου τοῦ πατριάρχου αὐτῆς. Τὸν ὑπὸ τῆς Β' Συνόδου ψηφισθέντα Νεκτάριον, τὸν ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας συγκλητικόν, ἐχειροθέτησε Διδώωρος ὁ ἐπίσκοπος Ταρσοῦ¹. Τὸν ἱερὸν Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον ὁ Ἀλεξανδρείας Θεόφιλος. Σισίνιον τὸν Α' ἐχειροθέτησε καὶ ἐνεθρόνισε τῷ 426 σύνοδος, ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ κράτους ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Θεοδοσίου Β' συγκληθεῖσα. Ἄνατόλιον τὸν ἐπὶ τῆς Δ' ἐν Χαλκηδόνι Συνόδου ἐχειροθέτησε Διόσκορος ὁ κακὸδοξος πατριάρχης Ἀλεξανδρείας. Ἐκ τῶν ταῦτα γραφόντων χρονογράφων οὐδεὶς μαρτυρεῖ ὅτι μητροπολίτης τις Ἡρακλείας εὐρεθῆς ἐν Κωνσταντινοπόλει διεμαρτυρήθη βλέπων οὐ σωζόμενον τὸ «οἰκεῖον ἀξίωμα» — διότι οὐδεὶς ἐγίνωσκεν ὑπάρξασαν ὑπὸ τὸν Ἡρακλείας πρὸ χρόνων ἐπισκοπὴν Βυζαντίου.

Μετὰ τὴν Δ' ὅμως Σύνοδον εὐρίσκομεν χειροθεσίας πατριαρχῶν γενομένας ὑπὸ μητροπολιτῶν Καισαρείας, διότι εὐρέθησαν ἐν Κωνσταντινοπόλει, καὶ καθὸ «πρωτόθρονοι» μητροπολιταί, ἐχειροθέτησαν αὐτοὶ τὸν Κωνσταντινοπόλεως. Ἄλλ' ἐμάθομεν χειροθεσίαν, καθ' ἣν μετέσχε μὲν ὁ Ἡρακλείας, ἀλλ' ἐτάχθη δεύτερος. Τῇ 12 ἀπριλίου 806 Νικηφόρος ὁ ἐν ἁγίοις ἐχειροτονήθη ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινοπόλεως ὑπὸ Νικολάου ἀρχιεπισκόπου Καισαρείας τῆς Α' Καππαδοχίας, καθὸ πρωτοθρό-

¹ ΣΩΖΟΜΕΝΟΣ, βιβ. Ζ' 8. ΚΟΝΤΟΓΟΝΟΥ Πατρολογία, τ. Β', 528.

νου, καὶ Λέοντος μητροπολίτου Ἡρακλείας Θράκης, καὶ Θωμᾶ ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης, ὡς ἀφηγεῖται σύγχρονος συγγραφεὺς πατριαρχικοῦ καταλόγου¹. Γινώσκουμεν καὶ τὸν Φώτιον ὑπὸ Γρηγορίου Ἀσβεστᾶ μητροπολίτου Συρακουσῶν χειροτονηθέντα· γινώσκουμεν ἀπὸ τοῦ Βαλσαμῶνος καὶ Στέφανον τὸν βασιλοῦπαιδα ὑπὸ Θεοφάνους Καισαρείας, καὶ Λεόντιον μοναχὸν ὑπὸ Δημητρίου Καισαρείας χειροτονηθέντας. Ἐμάθομεν ὅμως ὅτι καὶ Ἀγαπητὸς ὁ πάπας Ῥώμης, ἐν Κωνσταντινοπόλει διατρίβων, ἐχειροθέτησε τὸν πατριάρχην Μηνᾶν, τῷ 536. Ἰωσήφ ὁ Α΄ τῷ 1268 ἐχειροθετήθη ὑπὸ Γρηγορίου Μιτυλήνης (Παχυμ. Α΄, σ. 305).

Πρέπει ἵνα σημειώσωμεν ὅτι τὴν πρώτην ἀξίωσιν τοῦ μητροπολίτου Ἡρακλείας περὶ χειροτονίας τοῦ Κωνσταντινοπόλεως διετύπωσε, δικαίως κρίνων, κατὰ τὴν χειροτονίαν Παύλου τοῦ ὁμολογητοῦ, Θεόδωρος ὁ Ἡρακλείας, δραττόμενος τοῦ 4 κανόνος τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου. Κατὰ τοῦτον, πᾶς ἐπίσκοπος πρέπει ἵνα ψηφίζηται καὶ χειροθετῆται ὑπὸ πάντων τῶν ἐπισκόπων, τῆς ἐπαρχίας· εἰ δὲ δυσχερὴς ἢ συγκέντρωσις πάντων, τρεῖς ἐξ αὐτῶν πρέπει ἵνα συναχθῶσιν ἐπὶ τὸ αὐτό, συμψήφων γινομένων γραπτῶς καὶ τῶν ἀπόντων, καὶ ἵνα διεξαγάγωσι καὶ τὴν χειροτονίαν καὶ τὴν χειροθεσίαν ὁ Θεόδωρος Ἡρακλείας ἐνστασιν ἐποιήσατο κατὰ τῆς τοῦ μακαρίου Παύλου χειροτονίας, οὐχὶ διότι ἦσαν οἱ πρὶν αὐτοῦ ἀρχιερεῖς τῆς Ἡρακλείας κυρίαρχοι τῆς ἐπισκοπῆς τοῦ Βυζαντίου, ἀλλὰ διότι «αὐτοῖς ὡς γείτοσιν ἢ χειροτονία διέφερον»· εἶπε δ' αὐτοῖς, διότι προσέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ, πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐνστάσεως, καὶ τὸν Νικομηδείας Εὐσέβιον². Ἐπειδὴ δὲ πολὺ συνεχῶς οἱ μητροπολιταὶ τῆς Ἡρακλείας ἔμενον ἐν Κωνσταντινοπόλει, ἀπόντων τοῦ τε πρωτοθρόνου Καισαρείας καὶ τοῦ δευτεροθρόνου (κατὰ τὴν «Τάξιν προκαθηδρείας») Ἐφέσου, κενουμένου τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου, ὁ Ἡρακλείας ἐχειροθέτει τὸν Κωνσταντινοπόλεως. Εἰ δὲ ἔμενον ἐν Κωνσταντινοπόλει τυχαίως ὁ Καισαρείας, ἢ τις τῶν πατριαρχῶν τῆς ἐφ᾽ ἡμῶν λήξεως, αὐτὸς ἐτέλει τὸ τῆς χειροθεσίας μυστήριον, κατὰ τὴν «τάξιν τῆς προκαθηδρείας» προτιμώμενος. Ἐντεῦθεν ὁ Βαλσαμῶν, καίτοι ζητεῖ ἵνα ἐμπεδώσῃ, ἐν ἐρμηνείᾳ τοῦ 3 κανόνος τῆς Β΄, τὰ ψευδοϊσιδώρεια δεκρέτα τοῦ Ἡρακλείας, ὅμως εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ 12 κανόνος τῆς Δ΄ ἀναγκάζεται ἵνα εἴπῃ ὅτι «ὁ Κωνσταντινουπόλεως οὐκ ἐξ ἀνάγκης παρὰ τοῦ Ἡρακλείας χειροτονεῖται»³.

Εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐξ ἀμαθίας καὶ κενοδοξίας ἐνίσχυθείσης συνηθείας⁴ ἔμεινον

¹ Ἐκ τίνος παλαιοῦ χειρογράφου τὸ τεμάχιον ἐξεδόθη ἐν τῷ φυλλαδίῳ τοῦ FISCHER De catalogo patriarch. Constantin. et de chronologia octo prim. patriareharum. 1884.

² ΣΩΖΟΜΕΝΟΣ Γ', β. Περὶ τῶν ἀναφερομένων ὀνομαστῶν προσώπων, ὅσον εἰς τὰς πηγὰς ἀφορᾷ, βλέπε τοὺς «Πατριαρχικοὺς μου Πίνακας».

³ Ἐρμηνεία εἰς 12 κανόνα τῆς ἐν Χαλκηδόνι.

⁴ καὶ τοι εἰς τὸ μυστήριον τῆς ἱεροσύνης ἰδιάζει ἡ λέξις χειροθεσία (ἐπισκόπου), ἀδιακρίτως ἐναυθὰ γράφω καὶ τὴν λέξιν χειροτονία, ὅπως μὴ τὴν αὐτὴν ἐπαναλαμβάνω λέξιν.

ἔθος τῆς εἰς τὸν ἐνθρονιζόμενον πατριάρχην ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείας ἐπιδόσεως τῆς ποιμαντικῆς ράβδου, καίτοι προσεκτικῆ τις ἐξέτασις τῶν κανονικῶν λεγομένων ψήφων ἀποδεικνύει ὅτι «ὁ Κωνσταντινοπόλεως οὐκ ἐξ ἀνάγκης παρὰ τοῦ Ἡρακλείας μητροπολίτου λαμβάνει τὴν ράβδον». Εἰς τὰ ὑπομνήματα πατριαρχικῶν τιῶν ἐκλογῶν λείπουσιν αἱ ὑπογραφαὶ τῶν μελλόντων ἐπιδοῦναι τὴν ράβδον· κατὰ τὰς ἐκλογάς, τοῦ Θεολήπτου Β' (27 φεβρουαρίου 1585) — Κυρίλλου Ε' (σεπτεμβρίῳ, 1748) — Μελετίου Β' (νοεμβρ. 1768) — Ἰερεμίου Δ' (μαΐῳ, 1809) — Εὐγενίου Β' (ἀπριλίῳ, 1821) — Κωνσταντίου Α' (ἰουλίῳ, 1830) — Κωνσταντίου Β' (αὐγούστῳ, 1834) — Ἀνθίμου Δ' (νοεμβρίῳ, 1840) οὐδεμία ὑπογραφή τῶν δῆθεν δικαιουμένων ἵνα παρίστανται. Δέον δὲ ἵνα γινώσκωμεν ὅτι τὰ ὑπομνήματα τῶν ἐκλογῶν ὑπεγράφοντο κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐνθρονίσεως τοῦ πατριάρχου, μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ παλατίου τὸ πρῖν, ἀπὸ τοῦ μεγάλου βεζίρη δὲ κατόπιν (1657) ἐπιστροφὴν εἰς τὸν πατριαρχικὸν ναόν. Εἰς οὐδὲν ἐκ τῶν «ὑπομνημάτων» τούτων εὐρίσκομεν ὑπογεγραμμένους μητροπολίτας Ἡρακλείας. Ἐν τούτοις ἡ συντάξασα τοὺς «Γενικοὺς Κανονισμοὺς» ἔθνοςυνέλευσις τοῦ 1859, σεβομένη τὸ ἔθος τοῦτο, λαβὸν ἰσχὺν καθεστῶτος, διέταξεν ἐν κεφαλαίῳ περὶ τοῦ προσωπικοῦ σχηματισμοῦ τῆς ἐκλογικῆς συνελεύσεως (τοῦ πατριάρχου) ἵνα ἀποτελεῖ μέλος τῆς συνελεύσεως αὐτοδικαίως ὁ μητροπολίτης τῆς Θρακικῆς Ἡρακλείας, χάριν τοῦ ἔθους τῆς ἐπιδόσεως τῆς ποιμαντικῆς ράβδου. Καὶ τοῦτο μὲν ἴσως ἀνεκτόν· ἀλλὰ παραιοσέφρησεν ἕτερον ἔθος, κανονικῶς παρατράγωδον.

Τὴν ἀρχὴν τούτου τοῦ ἔθους ἀδύνατον ἐγένετο ἵνα ἐξακριβώσω. Γνωστὸν ὅτι τὸ δίκαιον τῆς ἐν τῷ ἱερῷ συνθρόνῳ ἐγκαθιδρύσεως ἰδιάζει τῷ ἀρχιερεῖ, κατὰ τὰς τελουμένας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ λειτουργίας. Ἀλλὰ κατὰ τὰς πατριαρχικὰς τοιαύτας, ὁ Ἡρακλείας, ἐνδύόμενος τὴν λειτουργικὴν αὐτοῦ στολήν, ἴστατο ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ συνθρόνου. Εἶδον δ' αὐτὸς ἐγὼ κουφότητος ἐνδειξὴν κατὰ τινὰ λειτουργίαν τῷ 1884, ὅτε συνελιτούργει ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ μετὰ τοῦ μητροπολίτου Ἐφέσου Ἀγαθαγγέλου, δευτέρου τῆ τάξει, Γρηγόριος ὁ Ἡρακλείας, τρίτος τῆ τάξει, διατυπώσας τὴν ἀξίωσιν ἵνα μὴ ψαλῆ ἢ συνήθης «φήμη» τοῦ προεξάρχοντος μητροπολίτου, διότι παρῆν αὐτός, διάδοχος τοῦ δικαίωματος τῶν πρὸ αὐτοῦ — πρὸ 1600 ἐτῶν — ἀρχιερέων, ἐχόντων δῆθεν ἐπίσκοπον τὸν τοῦ Βυζαντίου.

Τῶν ἐν τύποις σήμερον ὑπ' ἐμοῦ διασωζομένων ἱστορημάτων τούτων, τὰ μὲν ἐκ πηγῶν ἐντύπων ἀθροίσας, τὰ δὲ μαθὼν ἐκ παραδόσεως, ὑποβάλλω, κατὰ καθήκον πρὸς τὴν ἀλήθειαν, δυνάμενος αὐτὴν ἵνα ἀκριβώσω καὶ καταστήσω γνωστὴν νῦν, ἣν ἦν ἀδύνατον ἵνα γράψω πρὸ τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν, νεώτερος ὢν, καὶ στερούμενος θάρρους, ὅπερ ἔχω νῦν, περὶ τὸ δειλινόν, δυστυχῶς, τοῦ βίου μου.